A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (első tanács)

2013. február 28.*

„Fellebbezés — Az Európai Unió szerződésen kívüli felelőssége — Marhahús Jordániába történő kivitelére vonatkozó export-visszatérítéssel kapcsolatos szabálytalanságok megállapítása — Az OLAF vizsgálata — Az OLAF megállapításainak a nemzeti hatóságokkal való közlése — Biztosítékok nyújtása — Az ezzel kapcsolatos költségek megtérítése iránti kérelem — Okozati összefüggés — Csatlakozó fellebbezés — Elévülési idő — Kezdet”

A C-460/09. P. sz. ügyben,

az **Inalca SpA – Industria Alimentari Carni** (székhelye: Castelvetro [Olaszország]),

a **Cremonini SpA** (székhelye: Castelvetro)

(képviselik őket: C. D’Andria és F. Sciaudone avvocati)

fellebbezőknek

a Bíróság alapokmányának 56. cikke alapján 2009. november 18-án benyújtott fellebbezése tárgyában,

a másik fél az eljárásban:

az **Európai Bizottság** (képviselik: V. Di Bucci és P. Rossi, meghatalmazotti minőségben, kézbesítési cím: Luxembourg)

alperes az elsőfokú eljárásban,

A BÍRÓSÁG (első tanács),

tagjai: A. Tizzano tanácselnök, A. Borg Barthet, E. Levits, J-J. Kasel (előadó) és M. Safjan bírák,

főtanácsnok: N. Jääskinen,

hivatalvezető: C. Strömholm tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2012. február 9-i tárgyalásra,

a főtanácsnok indítványának a 2012. október 18-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

* Az eljárás nyelve: olasz.

Ítéletet

1 Fellebbezésével az Inalca SpA – Industria Alimentari Carni (a továbbiakban: Inalca) és a Cremonini SpA (a továbbiakban: Cremonini) az Európai Közösségek Elsőfokú Bíróságának a T-174/06. sz., Inalca és Cremonini kontra Bizottság ügyben 2009. szeptember 4-én hozott azon végzésének (a továbbiakban: megtámadott végzés) hatályon kívül helyezését kérik, amelyben az Elsőfokú Bíróság elutasította a fellebbezők által állítólagosan elszenvedett kár megtérítése iránti keresetet, amely kárt az utóbbiak a marhahús Jordániába történő kivitelét illetően nyújtott export-visszatérítéssel kapcsolatban elkövetett egyes szabálytalanságok Európai Csaláselleni Hivatal (OLAF) általi vizsgálatából eredő, a fellebbezőkre nézve terhelő megállapításoknak az olasz hatóságokkal történő közlése következtében szenvedtek el.

A jogvita előzményei

2 A jogvita előzményei – amelyeket a megtámadott végzés 1–20. pontja tartalmaz – a következőképpen foglalhatók össze:

3 Az Inalca és a Cremonini a vendéglátó-ipari termékek gyártása és forgalmazása, valamint a vendéglátás területén működő vállalatcsoport tagja.

4 A mezőgazdasági termékek után nyújtott export-visszatérítés rendszerével kapcsolatban 1998 februárjában és márciusában Jordániában folytatott vizsgálatot követően a csalások megelőzésének koordinációjával foglalkozó egység (UCLAF), az OLAF elődje 1998. július 6-i levelében arról tájékoztatta az olasz hatóságokat, hogy összesen 37 978 tonna marhahúst exportáltak az Európai Közösségen kívülre, a jordániai piacon történő forgalomba hozatal céljából, bármilyen vámnyilatkozat nélkül, és ebből 2272 tonna marhahús Olaszországból származott. Az UCLAF e levelében többek között felhívta az olasz hatóságokat arra, hogy az export-visszatérítések visszatéríttetésére irányuló eljárások, valamint – ha valóban elkövették e jogsértést – a büntetőeljárások megindítása céljából derítsék fel az exportőr nevét.

5 1999. január 15-i leveleiben a hatáskörrel rendelkező olasz hatóság tájékoztatta az Inalcát és a Cremoninit a vitatott kivitelek után nyújtott visszatérítések visszatéríttetését elrendelő határozatokról, amely határozatokkal szemben az Inalca és a Cremonini közigazgatási úton fellebbezést nyújtott be. Ezeket a fellebbezéseket a 2007. március 7-i határozatokban elutasították.

6 1999. február 16-án az olasz pénzügyminisztérium közölte a Bizottság vizsgálatának eredményeit az igazságügyi szervekkel, és büntetőeljárás indult az Inalca és a Cremonini törvényes képviselői ellen.

7 A visszafizetendő összegek behajtására irányuló eljárás felfüggesztése céljából az Inalca és a Cremonini két kezesi biztosítást kötött 1999. november 30-án.

8 A büntetőeljárást 2002. december 18-án megszüntették. A 2004. január 16-án hozott ítéletében a Tribunale civile di Roma (római polgári bíróság) megállapította, hogy az Inalcával szemben megfogalmazott, a visszatéríttetést elrendelő 1999. január 15-i határozatot alátámasztó kifogások nem megalapozattak, és nem kell az Inalcának azon összeget megfizetnie, amelynek a visszatérítését követelték. Ez a bíróság a 2005. április 27-én hozott ítéletében hasonló megállapításokat tett a Cremoninire vonatkozóan.

9 A 2004 március 22-én, illetve 23-án kelt levelükben az olasz hatóságok helyt adtak az Inalcának a visszatéríttetést elrendelő, 1999. január 15-i határozat őt érintő részében történő visszavonása iránti kérelemnek, és e társaság mentesült az általa kötött kezesi biztosítás alól. Ehhez hasonlóan helyt adtak

a 2004. december 22-én illetőleg 23-án kelt levelekkel a Cremoninek a visszatérítettést elrendelő, 1999. január 15-i határozat őt érintő részében történő visszavonása iránti kérelemnek, és ez a társaság is mentesült az általa kötött kezesi biztosítás alól.

10 2005. január 27-i levelében az Inalca kérte az Európai Közösségek Bizottságától azon kár megtérítését, amelyet az UCLAF által kezdeményezett vizsgálatot és az ez utóbbi által az olasz hatóságokkal közölt következtetéseket követően szenvedett el. A 2005. április 15-i levelében az OLAF főigazgatója tájékoztatta az Inalcát, hogy nem adhat helyt e kártérítési kérelemnek, mivel a kártérítéshez való esetleges jog mindenképpen elévült a Bíróság alapokmányának 46. cikke értelmében.

11 2006. március 9-i levelükben az Inalca és a Cremonini az általuk elszenvedett, összesen 2 861 000 euróra becsült összegű kár megtérítése iránti kérelmet intéztek a Bizottsághoz. A Bizottság nem tett eleget e kérelemnek.

12 A gazdasági szereplők által elkövetett szabálytalanságok egyes eseteiben az Európai Mezőgazdasági Orientációs és Garanciaalap által finanszírozott kiadások számláinak elszámolásai keretében alkalmazandó pénzügyi következményekről szóló, 2006. október 3-i 2006/678/EK határozatban (HL L 278., 24. o.) a Bizottság törölte a szabálytalanságokra vonatkozó bejelentésekről készített jegyzékből a Jordániába kivitt marhahús után nyújtott export-visszatérítéssel kapcsolatos, az Olasz Köztársasággal közölt szabálytalanságokat.

Az Elsőfokú Bíróság előtti kereset és a megtámadott végzés

13 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2006. június 27-én benyújtott keresetlevelükkel az Inalca és a Cremonini keresetet indítottak az Elsőfokú Bíróság előtt, amelyben kérték a Közösség szerződésen kívüli felelősségének a megállapítását, azt, hogy az Elsőfokú Bíróság kötelezze a Bizottságot az általuk elszenvedett, 2 861 000 euróra becsült kár megtérítésére, valamint az ez után járó kiegyenlítő kamat és az esetleges késedelmi kamatok megfizetésére.

14 2006. szeptember 18-i külön iratában a Bizottság az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 114. cikkének 1. §-a szerinti elfogadhatatlansági kifogást hozott fel azzal az indokkal, hogy a Bíróság alapokmányának 46. cikke alapján a keresetindítási jog elévült.

15 A megtámadott végzés 45. pontjában az Elsőfokú Bíróság emlékeztetett arra az ítélkezési gyakorlatra, amely szerint az EK 288. cikkből és a Bíróság eljárási szabályzatának 46. cikkéből az tűnik ki, hogy a Közösség szerződésen kívüli felelősségének megállapítása és a kártérítéshez való jog érvényesítése több feltétel együttes fennállásától függ, nevezetesen a közösségi intézmények magatartásának jogellenessége, a kár tényleges bekövetkezése, valamint okozati összefüggés léte a magatartás és a kár között (a 256/80., 257/80., 265/80., 267/80. és 5/81. sz., Birra Wührer és társai kontra Tanács és Bizottság egyesített ügyekben hozott ítélet 1982. január 27-én [EBHT 1982., 85. o.] 9. pontja).

16 Az Elsőfokú Bíróság arra is emlékeztetett a megtámadott végzés 46. pontjában, hogy az állandó ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy a Közösség szerződésen kívüli felelősségének megállapítása iránti keresetindítási jog elévülésének számítása akkor kezdődik el, amikor a kártérítési kötelezettség valamennyi feltétele fennáll, különösen pedig akkor, amikor a megtérítendő kár ténylegessé válik (a C-136/01. P. sz., Autosalone Ispra dei Fratelli Rossi kontra Bizottság ügyben 2002. július 18-án hozott végzés [EBHT 2002., I-6565. o.] 30. pontja és a C-282/05. P. sz., Holcim (Deutschland) kontra Bizottság ügyben 2007. április 19-én hozott ítélet [EBHT 2007., I-2941. o.] 29. pontja).

17 Ebben a tekintetben az Elsőfokú Bíróság a megtámadott végzés 47. pontjában kimondta, hogy amikor a Közösség felelőssége normatív jogi aktusból ered, ez az elévülés az említett aktus káros következményeinek bekövetkezésekor kezdődik (a fent hivatkozott Holcim (Deutschland) kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 29. pontja). Az Elsőfokú Bíróság hozzátette, hogy ez ugyanígy van,

amikor – a jelen esethez hasonlóan – egyedi jogi aktusokból ered a jogvita: az elévülési időt azon időponttól kell számítani, amikor a kár ténylegesen bekövetkezett (a fent hivatkozott Holcim (Deutschland) kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 30–33. pontja).

18 Az Elsőfokú Bíróság a megtámadott végzés 49. pontjában ebből arra a következtetésre jutott, hogy azt a pontos időpontot, amikor az állítólagos káros hatások ténylegesen bekövetkeznek az Inalcánál és a Cremonininél, azon különböző károk egymás utáni vizsgálatával kell meghatározni, amelynek a megtérítését az utóbbiak kérik.

19 A vagyoni kárt illetően az Elsőfokú Bíróság a megtámadott végzés 51. pontjában legelőször is megállapította, hogy a kezesi biztosítás valamely biztosítótársasággal való megkötésével kapcsolatban felmerült kár bizonyosan bekövetkezett 1999. november 30-án, amikor az Inalca és a Cremonini megkötötte az említett biztosításokat. Az Elsőfokú Bíróság a megtámadott végzés 59. és 64. pontjában mindazonáltal pontosította, hogy a kezesi biztosítás megkötésével kapcsolatos költségekből eredő kár folyamatos jellegű volt, és hogy a 2001. június 27-e után meghosszabbított biztosítások tekintetében az e kár megtérítésére iránti kereset elfogadható volt.

20 Ami ezt követően a jogi segítségnyújtás és tanácsadás címén viselt költségeket, valamint a szóban forgó ügyiratok kezelése során felmerült személyi kiadásokat illeti, az Elsőfokú Bíróság a megtámadott végzés 71. és 73. pontjában megállapította, hogy az e költségekből eredő kár nyomban bekövetkezett, következésképpen az ezekre vonatkozó kártérítési keresetindítási jog elévült.

21 Végezetül, amennyiben a kezesi biztosítások megkötésével kapcsolatos díjak, a jogi segítségnyújtás és tanácsadás költségei, valamint a személyi kiadások megfizetése folytán a pénzügyi lehetőségei csökkenése miatt elmaradt haszon formájában állítólagosan elszenvedett kár megtérítése iránti kérelem pontatlan volt, az Elsőfokú Bíróság a megtámadott végzés 74. pontjában úgy ítélte meg, hogy az említett kérelmet mint elfogadhatatlant el kell utasítani.

22 A nem vagyoni kárt illetően az Elsőfokú Bíróság a megtámadott végzés 77. pontjában megállapította, hogy az ezzel kapcsolatos keresetindítási jog elévült, mivel a hivatkozott kár a nemzeti eljárások megindításakor, 1999-ben és 2000-ben – vagyis több mint öt évvel a kereset Elsőfokú Bírósághoz történő benyújtását megelőzően – következett be. A megtámadott végzés 78. pontjában elutasította az Inalca és a Cremonini azon érvét, miszerint a kár a 2005. április 27-i ítélet kihirdetéséig folyamatos jellegű volt, és ugyanezen végzés 79. pontjában ehhez hozzátette, hogy az Inalca és a Cremonini egyébként a kereskedelmi hírnevüket ért sérelemre történő hivatkozásra szorítkozott, anélkül hogy ebben a tárgyban a legcsekélyebb bizonyítékot is felhozta volna.

23 A megtámadott végzés 81. pontjában az Elsőfokú Bíróság megállapította, hogy a keresetnek tehát csak azon része elfogadható, amely a kezesi biztosítás megkötésével kapcsolatos díjak 2001. június 27-e utáni megfizetéséből eredő kár megtérítésére irányul.

24 Az ügy érdemét tekintve az Elsőfokú Bíróság a megtámadott végzés 85. pontjában rámutatott arra, hogy ha a Közösség felelősségére vonatkozó három feltétel közül akár csak egy is nem teljesül, a kártérítési kérelmet el kell utasítani anélkül, hogy szükséges lenne azt vizsgálni, hogy a másik két feltétel teljesül-e.

25 Miután kifejtette, hogy a közösségi bíróság a különböző feltételeket nem köteles meghatározott sorrendben megvizsgálni, az Elsőfokú Bíróság úgy vélte, hogy elsőként az okozati összefüggés fennállására vonatkozó feltételt célszerű megvizsgálni.

26 A megtámadott végzés 90. pontjában az Elsőfokú Bíróság megállapította, anélkül hogy határozott volna a visszatéríttetést elrendelő 1999. január 15-i határozatok által okozott kár Közösségnek való betudhatóságával kapcsolatos kérdésről, hogy a kezesi szerződések megkötéséből eredő kárt nem közvetlenül az UCLAF 1998. július 6-i levele okozta.

27 Az Elsőfokú Bíróság ebből azt a következtetést vonta le a megtámadott végzés 94. pontjában, hogy az Inalca és a Cremonini fellebbezők által indított kártérítési keresetet, amennyiben az elfogadható, el kell utasítani mint jogilag nyilvánvalóan megalapozatlant.

A Bíróság előtti eljárás

28 2009. november 18-án az Inalca és a Cremonini fellebbezést terjesztett a Bíróság elé.

29 2010. február 11-én a Bizottság válaszbeadványában csatlakozó fellebbezést terjesztett elő.

A felek kérelmei

30 Az Inalca és a Cremonini azt kéri, hogy a Bíróság:

– helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet, és utalja vissza az ügyet az Elsőfokú Bíróság elé;

– kötelezze a Bizottságot mindkét eljárás költségeinek viselésére.

31 A Bizottság azt kéri, hogy a Bíróság:

– a csatlakozó fellebbezésről történő határozathozatalkor helyezze hatályon kívül a megtámadott végzés azon részét, amely első fokon részlegesen elfogadhatónak nyilvánította a keresetet, és utasítsa el a keresetet mint teljes egészében elfogadhatatlant;

– másodlagosan utasítsa el a fellebbezést mint megalapozatlant;

– harmadlagosan, a megtámadott végzés részleges hatályon kívül helyezése esetén, utasítsa el az elsőfokú eljárásban előterjesztett keresetet, és

– mindenesetre az Inalcát és a Cremonini kötelezze mind az elsőfokú, mind a fellebbezési eljárás költségeinek viselésére.

A fellebbezésekről

32 Az Inalca és a Cremonini a fellebbezése alátámasztására hét jogalapra hivatkozik, amelyek lényegében az ügy érdemét érintő kérdésekre vonatkoznak.

33 A csatlakozó fellebbezése keretében a Bizottság egyetlen jogalapot hoz fel, amely az eredeti kereset elfogadhatóságára vonatkozik.

34 Mivel a fellebbezésről csak a Bizottság által előterjesztett csatlakozó fellebbezés elutasítása esetén kell határozni, a jelen esetben először a csatlakozó fellebbezést kell megvizsgálni.

A csatlakozó fellebbezésről

A felek érvei

35 A Bizottság által hivatkozott egyetlen jogalap az Elsőfokú Bíróság által a megtámadott végzés 46. és 47. pontjában azon időpont meghatározása során elkövetett állítólagos téves jogalkalmazásán alapul, amikortól a kártérítési keresetekre vonatkozó elévülési idő elkezdődik.

36 A Bizottság elsősorban arra emlékeztet, hogy arra az esetre, ha a Közösség felelőssége normatív jogi aktusból ered, és ha ezen jogi aktusból eredően később magánszemélyek károsodnak, a Bíróság a fent hivatkozott Birra Wührer és társai kontra Tanács és Bizottság egyesített ügyekben hozott ítéletében – a Bíróság alapokmánya 46. cikke szerinti rendszertől eltérő – külön rendszert vezetett be. Noha a Bizottság ezt kiegészíti azzal, hogy a Bíróság alapokmányának 46. cikke tekintetében egyetlen további enyhítést alkalmazott – helyesen – az azon károsultra vonatkozó elévülési időt illetően, aki csak elkésetten szerzett tudomást a kárt okozó magatartásról (a 145/83. sz., Adams kontra Bizottság ügyben 1985. november 7-én hozott ítélet [EBHT 1985., 3539. o.] 50. és 51. pontja), ugyanakkor úgy véli, hogy a tárgyra vonatkozó ítélkezési gyakorlat nem következetes, és kéri ennek tisztázását a jelen fellebbezés keretében.

37 Az Elsőfokú Bíróság ugyanis egyrészt a fent hivatkozott Birra Wührer és társai kontra Tanács és Bizottság egyesített ügyekben hozott ítéletben bevezetett külön rendszer alkalmazását arra az esetre korlátozta, amikor a felelőssége normatív jogi aktusból ered (az Elsőfokú Bíróság T-124/99. sz., Autosalone Ispra dei Fratelli Rossi kontra Bizottság ügyben 2001. január 17-én hozott végzése [EBHT 2001., II-53. o.]), másrészt azonban azt más esetekre is kiterjesztette (lásd az Elsőfokú Bíróság T-28/03. sz., Holcim (Deutschland) kontra Bizottság ügyben 2005. április 21-én hozott végzésének [EBHT 2005., II-1357. o.] 59. pontját és az Elsőfokú Bíróság T-140/04. sz., Ehcon kontra Bizottság ügyben 2005. szeptember 14-én hozott végzésének [EBHT 2005., II-3287. o.] 39. pontját).

38 A Bíróság kimondta, hogy az említett külön rendszer csak azokban az esetekben alkalmazandó, amelyekben a felelősség normatív jogi aktusból ered (a C-51/05. P., Bizottság kontra Cantina sociale di Dolianova és társai ügyben 2008. július 17-én hozott ítélet [EBHT 2008., I-5341. o.] 54. pontja), jóllehet más ügyekben *obiter dictum* említést tett a fent hivatkozott Birra Wührer és társai kontra Tanács és Bizottság egyesített ügyekben elfogadott megoldásról (a fent hivatkozott Autosalone Ispra dei Fratelli Rossi kontra Bizottság ügyben 2002. július 18-án hozott végzés 29. és 30. pontja, a fent hivatkozott Holcim [Deutschland] kontra Bizottság ügyben 2007. április 19-én hozott ítélet 29. és 30. pontja, valamint a C-335/08. P. sz., Transports Schiocchet – Excursions kontra Bizottság ügyben 2009. június 11-én hozott ítélet 33. pontja).

39 A Bizottság úgy véli, hogy a Bíróság nem adott megfelelő indokolást, mivel az egyedi jogi aktusokból eredő jogvitákra, sőt más esetekre is a külön rendszert alkalmazta, ahogyan a jelen esetben is, amikor az állítólagos kár az UCLAF által a nemzeti hatóságokhoz intézett levélből ered.

40 A Bizottság szerint az ítélkezési gyakorlatban kialakult szabály ilyen kiterjesztése azzal a veszéllyel jár, hogy a lényegétől fosztja meg a Bíróság alapokmánya 46. cikkében található, egyébiránt egyértelmű rendelkezést.

41 Másodlagosan a Bizottság úgy véli, hogy az Elsőfokú Bíróság tévesen alkalmazta a jogot, amikor a megtámadott végzés 47. pontjában megállapította, hogy az előtte folyamatban lévő kártérítési eljárás a fent hivatkozott Holcim (Deutschland) kontra Bizottság ügyben 2007. április 19-én hozott ítélet értelmében vett egyedi jogi aktusokból eredő jogvita volt, jóllehet a nemzeti hatóságoknak címzett levél nem minősült a címzettjével szemben kötelező joghatásokat kiváltó egyedi jogi aktusnak. Ezen érv alátámasztására a Bizottság a C-476/93. P. sz., Nutral kontra Bizottság ügyben 1995. november 23-án hozott ítélet (EBHT 1995., I-4125. o.) 30. pontjára hivatkozik, amely egy ehhez hasonló olyan esetre vonatkozik, amelyből az tűnik ki, hogy a Bizottság által a hatáskörrel rendelkező nemzeti hatóságoknak elküldött levelek jogkövetkezmény nélkül egyszerű ajánlásoknak vagy véleményeknek minősülnek.

42 Harmadlagosan a Bizottság úgy ítéli meg, hogy az Elsőfokú Bíróság tévesen alkalmazta a jogot, amikor önkényesen módosította a fent hivatkozott Holcim (Deutschland) kontra Bizottság ügyben 2007. április 19-én hozott ítéletben megállapított feltételeket. Ugyanis még ha el is fogadjuk, hogy egyedi jogi aktusból eredő jogvitáról van szó, az Elsőfokú Bíróság tévesen ítélte meg a megtámadott végzés 46. és

47. pontjában, hogy az elévülési idő csak akkor kezdődik, amikor a kár ténylegessé vált, ahelyett hogy az elévülés kezdő időpontjaként a káresemény időpontját, sőt adott esetben azt az időpontot fogadta volna el, amikor az Inalca és a Cremonini tudomást szerzett erről az eseményről.

43 Az Inalca és a Cremonini úgy véli, hogy a Bíróság tárgybeli ítélkezési gyakorlata egyértelmű, és vitatja a csatlakozó fellebbezés keretében hivatkozott ítéletek Bizottság általi értelmezését. Az Inalca és a Cremonini mindazonáltal emlékeztet arra, hogy az Elsőfokú Bíróság által elfogadott megoldás az általuk a fellebbezésben felhozott, az első jogalap keretében bővebben kifejtett indokok miatt kifogásolható.

A Bíróság álláspontja

44 A Bizottság csatlakozó fellebbezésének megalapozottságáról történő határozathozatal érdekében meg kell vizsgálni, hogy az Elsőfokú Bíróság tévesen alkalmazta-e a jogot a jelen ügy tényállása vonatkozásában a szerződésen kívüli felelősségre vonatkozó keresetek elévülési szabályainak alkalmazása során.

45 Először is meg kell állapítani, hogy a Bíróság alapokmányának 46. cikke szerint a szerződésen kívül okozott károkért való felelősségre vonatkozó ügyekben az Európai Unió elleni eljárás megindításának joga az erre okot adó esemény felmerülésétől számított öt év alatt évül el.

46 Amint arra az Elsőfokú Bíróság a megtámadott végzés 45. és 84. pontjában emlékeztetett, anélkül hogy ebben a tekintetben a Bizottság ellentmondott volna, az EK 288. cikk második bekezdése értelmében a Közösség szerződésen kívüli felelősségének megállapítása és a bekövetkezett kár megtérítéshez való jog érvényesítése több feltétel együttes fennállásától függ, amelyek az intézményeknek felrótt magatartás jogellenességére, a kár tényleges bekövetkezésére, és a magatartás, illetve a hivatkozott kár közötti okozati összefüggés fennállására vonatkoznak (lásd többek között a fent hivatkozott Birra Wührer és társai kontra Tanács és Bizottság egyesített ügyekben hozott ítélet 9. pontját; a 26/81. sz., S. A. Oleifici Mediterranei kontra Európai Gazdasági Közösség ügyben 1982. szeptember 29-én hozott ítélet [EBHT 1982., 3057. o.] 16. pontját; a C-120/06. P. és C-121/06. P. sz., FIAMM és társai kontra Tanács és Bizottság egyesített ügyekben 2008. szeptember 9-én hozott ítélet [EBHT 2008., I-6513. o.] 106. pontját, valamint a C-419/08. P. sz., Trubowest Handel és Makarov kontra Tanács és Bizottság ügyben 2010. március 18-án hozott ítéletének [EBHT 2010., I-2259. o.] 40. pontját).

47 A megtámadott végzés 46. pontjában az Elsőfokú Bíróság rámutatott, hogy ebből az következik, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a szerződésen kívüli felelősség megállapítása iránti keresetek elévülési idejét akkortól kell számítani, amikortól a kártérítési kötelezettség feltételei fennállnak, különösen pedig amikortól a megtérítendő kár ténylegessé válik (a fent hivatkozott Birra Wührer és társai kontra Tanács és Bizottság egyesített ügyekben hozott ítélet; a fent hivatkozott Holcim (Deutschland) kontra Bizottság ügyben 2007. április 19-én hozott ítélet 29. pontja; a fent hivatkozott Bizottság kontra Cantina sociale di Dolianova és társai ügyben hozott ítélet 54. pontja, valamint a C-469/11. P. sz., Evropaïki Dynamiki kontra Bizottság ügyben 2012. november 8-án hozott ítélet 34. pontja).

48 Az Elsőfokú Bíróság ugyancsak a Bíróság ítélkezési gyakorlata alapján emlékeztetett arra a megtámadott végzés 47. pontjában, hogy amikor a Közösség felelőssége normatív jogi aktusból ered, az elévülés az említett aktus káros következményeinek bekövetkezésekor kezdődik (a fent hivatkozott Birra Wührer és társai kontra Tanács és Bizottság egyesített ügyekben hozott ítélet 10. pontja, valamint a fent hivatkozott Holcim (Deutschland) kontra Bizottság ügyben 2007. április 19-én hozott ítélet 29. pontja), és ehhez hasonlóan az egyedi jogi aktusokból eredő jogvitákban az elévülési idő akkor kezdődik el, amikor a kár ténylegessé válik (lásd a fent hivatkozott Holcim (Deutschland) kontra Bizottság ügyben

2007. április 19-én hozott ítélet 30. pontját, a fent hivatkozott Transports Schiocchet – Excursions kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 33. pontját, valamint az Evropaïki Dynamiki kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 38. pontját).

49 Az Elsőfokú Bíróság ezen elvek alapján határozta meg, hogy az elévülési idő kezdete az az időpont, amikor az Inalca és a Cremonini által hivatkozott káros következmények bekövetkeztek.

50 Ebben a tekintetben a Bizottság elsődlegesen úgy érvel, hogy ez az ítélkezési gyakorlat nem egységes, és szükség van annak Bíróság általi tisztázására.

51 Még ha feltételezzük is, hogy az ilyen érv a jelen fellebbezés keretében annak ellenére elfogadható, hogy az nem a megtámadott végzés valamely meghatározott pontja ellen irányul, elegendő megállapítani, hogy a Bíróság kifogásolta a fent hivatkozott, Autosalone Ispra dei Fratelli Rossi kontra Bizottság 2001. január 17-én hozott végzést, amelyre a Bizottság az érvelése alátámasztása céljából hivatkozott. A Bíróság ugyanis úgy ítélte meg, hogy az Elsőfokú Bíróság tévesen alkalmazta a jogot, amikor az elévülési idő kezdetét a károkozó esemény bekövetkezése alapján határozta meg (a fent hivatkozott Autosalone Ispra dei Fratelli Rossi kontra Bizottság 2001. július 18-án hozott végzés 34. pontja).

52 Következésképpen a Bizottság állításával ellentétben az elévülési idő kezdete meghatározásánál nem a károkozó esemény bekövetkezése a döntő kritérium, mivel többek között a felperessel szemben nem lehet hivatkozni az említett esemény káros következményeinek bekövetkezése előtti időpontban kezdődő elévülésre (a fent hivatkozott Birra Wührer és társai kontra Tanács és Bizottság egyesített ügyekben hozott ítélet 11. pontja).

53 Ezenfelül rá kell mutatni, hogy a Bizottság – azzal hogy a fent hivatkozott Bizottság kontra Cantina sociale di Dolianova és társai ügyben hozott ítéletre alapozza azt az állítást, hogy a fent hivatkozott Birra Wührer és társai kontra Tanács és Bizottság egyesített ügyekben hozott ítélettel bevezetett rendszer csak abban az esetben alkalmazandó, ha a felelőssége normatív jogi aktusból ered – tévesen értelmezi az előbbi ítéletet.

54 Ugyanis az ezen ügy tárgyát képező jogvita a Bizottság normatív jogi aktusa miatt keletkezett, a Bíróság tehát nem volt köteles követni az Bizottság érvelését az egyedi jogi aktusból eredő jogvitákban a szerződésen kívüli felelősségre vonatkozó eseteket illetően. A Bizottság állításával ellentétben az említett, fent hivatkozott Bizottság kontra Cantina sociale di Dolianova és társai ítéletből nem következik, hogy a Bíróság kizárta volna a fent hivatkozott Birra Wührer és társai kontra Tanács és Bizottság egyesített ügyekben hozott ítéletből eredő ítélkezési gyakorlat alkalmazását azokban az esetekben, amikor a Közösség felelőssége egyedi aktusból ered.

55 A Bíróság a közelmúltban azt is megerősítette, hogy az egyedi jogi aktusokból eredő jogvitákban az elévülés akkor kezdődik, amikor a kár következményei az általa érintett személyek tekintetében beállnak (lásd ebben az értelemben a fent hivatkozott Evropaïki Dynamiki kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 38. pontját).

56 A Bizottság által másodlagosan előterjesztett, a fent hivatkozott Nutral kontra Bizottság ügyben hozott ítéletre alapozott érvet illetően, amely ítéletből az következik, hogy a nemzeti hatóságoknak címzett levél nem minősült az Inalcával és a Cremoninivel szemben kötelező joghatásokat kiváltó egyedi jogi aktusnak, meg kell állapítani, hogy ez az ítélet a megsemmisítés iránti kereset elfogadhatósági feltételeire vonatkozik, és a megtámadható aktus jogi minősítésének elvei nem helyezhetők át a Közösség szerződésen kívüli felelősségének megállapítása iránti keresetekre vonatkozó elévülési idő kezdete meghatározásának összefüggésére.

57 Ennélfogva, a jelen jogvitában az elévülési idő kezdete meghatározása keretében nem sok jelentőséggel bír, hogy a nemzeti hatóságokhoz intézett levél alkalmas-e olyan kötelező joghatások kiváltására, amelyek jelentősen módosíthatják az Inalca és a Cremonini helyzetét.

58 Mindenesetre, és mivel a jelen ítélet 49. pontjából kitűnik, hogy az Elsőfokú Bíróság nem alkalmazta tévesen a jogot annak megállapítása során, hogy az elévülési idő abban az időpontban kezdődik, amikor az Inalca és a Cremonini által hivatkozott káros következmények ténylegesen bekövetkeztek, nem meghatározó a szóban forgó jogi aktus egyedi vagy normatív jellege.

59 A Bizottság által harmadlagosan előterjesztett érvet illetően, amely szerint az Elsőfokú Bíróságnak az elévülés kezdő időpontjaként a káresemény időpontját kellett volna elfogadnia, rá kell mutatni, hogy az Elsőfokú Bíróság egyáltalán nem alkalmazta tévesen a jogot azáltal, hogy a megtámadott végzés a 49. pontjában azt állapította meg, hogy meg kell határozni azt a pontos időpontot, amikor az ebben a levélben hivatkozott káros következmények ténylegesen bekövetkeznek az Inalcával és a Cremoninivel szemben.

60 Ugyanis, a Bizottság állításával ellentétben az elévülési idő nem a káresemény időpontjában kezdődik, hanem abban az időpontban, amikor a vitatott határozat káros következményei a határozattal érintett személyek tekintetében bekövetkeznek, azaz abban az időpontban, amikor a kár az említett személyek vonatkozásában ténylegessé válik (lásd a fent hivatkozott Holcim (Deutschland) kontra Bizottság ügyben 2007. április 19-én hozott ítélet 30. pontját).

61 A fentiek összességéből következően el kell utasítani a Bizottság által előterjesztett csatlakozó fellebbezést mint megalapozatlant.

A fellebbezésről

Az első jogalapról

– A felek érvei

62 Az Inalca és a Cremonini az általa hivatkozott első jogalapot a megtámadott végzés indokolásának ellentmondásos jellegére és a közösségi ítélkezési gyakorlat megsértésére alapítja, mivel a fellebbezők szerint az Elsőfokú Bíróság nem vette figyelembe a megtámadott végzés 55. pontjában a 2006/678 határozatot, jóllehet e határozat elfogadásának időpontjáig a fellebbezők jogilag bizonytalan helyzete az elszenvedett kár fennállását és összegét illetően mindennap megnyilvánult, és véglegesen csak 2006. során következett be.

63 Az Inalca és a Cremonini arra is hivatkozik, hogy az Elsőfokú Bíróság tévesen alkalmazta a jogot, amennyiben a megtámadott végzés ugyanezen 55. pontjában a fent hivatkozott Autosalone Ispra dei Fratelli Rossi kontra Bizottság ügyben 2001. január 17-én hozott végzést vette alapul annak megállapításához, hogy összetévesztik egymással az elévülési idő kezdetére vonatkozó eljárásjogi kritériumot és a felelősség feltételei fennállásának megállapítását. Márpedig a végzésben az említett elévülési idő kezdetének meghatározásához elfogadott eseménnyel ellentétben a 2006/678 határozat nem csak a szubjektív szférájukat befolyásolta.

64 A Bizottság a fent hivatkozott Holcim (Deutschland) kontra Bizottság ügyben 2007. április 19-én hozott ítélet alapján emlékeztet arra, hogy az elévülés kezdete szempontjából közömbös, hogy az Unió jogellenes magatartását bírósági határozat állapította meg, vagy azt a kár állítólagos okozója ismerte el.

– A Bíróság álláspontja

65 Rá kell mutatni, hogy a megtámadott végzés 53. pontjában az Elsőfokú Bíróság emlékeztetett arra az ítélkezési gyakorlatra, amely szerint az elévülési idő csak abban az időpontban kezdődik el, amikor a pénzbeli kár ténylegessé válik, azaz a bankgaranciák nyújtását illetően abban az időpontban, amikor az ilyen garanciák nyújtásával kapcsolatos költségek felmerültek.

66 Az Elsőfokú Bíróság ezen végzés 54. pontjában megállapította, hogy az iratokból az következik, hogy a két kezesi biztosításhoz kapcsolódó költségek attól az időponttól merültek fel, amikor ezek a szerződések megkötésre kerültek, azaz 1999. november 30-tól, mivel az első éves díjat ugyanezen a napon kellett megfizetni.

67 Az Elsőfokú Bíróság ezáltal elutasította azt az Inalca és a Cremonini által előterjesztett érvet, amely szerint a káros hatások bizonyosan csak a 2006/678 határozat elfogadásának időpontjában következtek be, amely határozatban a Bizottság azt állapította meg, hogy a szóban forgó export-visszatérítéseket nem jogalap nélkül fizették ki az Inalca és a Cremonini számára.

68 Az Elsőfokú Bíróság ehhez hozzátette, hogy nem releváns az a körülmény, hogy az Inalca és a Cremonini a 2006/678 határozat elfogadása előtt úgy vélte, hogy még nem áll rendelkezésére az összes olyan bizonyíték, amely lehetővé tenné számára, hogy bírósági eljárás keretében a jogilag megkövetelt módon bizonyítsa a Közösség felelősségét, ellenkező esetben összetéveszthetővé válna az elévülési idő kezdetére vonatkozó eljárásjogi kritérium és az említett felelősség megállapításához szükséges érdemi feltételek fennállásának megállapítása.

69 A fentiekből következően el kell utasítani, mint megalapozatlant, az Inalca és a Cremonini azon érvét, amelyben azt rója fel az Elsőfokú Bíróságnak, hogy nem vette figyelembe a 2006/678 határozatot.

70 A fent hivatkozott Autosalone Ispra dei Fratelli Rossi kontra Bizottság ügyben 2001. január 17-én hozott végzés Elsőfokú Bíróság általi állítólagos elferdítését illetően elegendő rámutatni, hogy a Bíróság azt állapította meg, hogy a tények károsult általi pontos és részletes ismerete nem szerepel azon tényezők között, amelyeknek fenn kell állniuk az elévülési idő megkezdődéséhez (a fent hivatkozott Autosalone Ispra dei Fratelli Rossi kontra Bizottság ügyben 2002. július 18-án hozott végzés 31. pontja és a fent hivatkozott Evropaïki Dynamiki kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 37. pontja). Ehhez hasonlóan a kár ténylegességének a károsult általi szubjektív értékelése sem vehető figyelembe annak meghatározásakor, hogy mikor kezdődik meg az Unió szerződésen kívüli felelősségének megállapítására irányuló keresetindítási jog elévülési ideje (a fent hivatkozott Bizottság kontra Cantina sociale di Dolianova és társai ügyben hozott ítélet 61. pontja, valamint a fent hivatkozott Evropaïki Dynamiki kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 37. pontja).

71 Ezenkívül, mivel a Bíróság megállapította, hogy az elévülés kezdete szempontjából közömbös, hogy a Közösség jogellenes magatartását bírósági határozat állapította meg (a fent hivatkozott Holcim (Deutschland) kontra Bizottság ügyben 2007. április 19-én hozott ítélet 31. pontja) az elévülési idő kezdetének meghatározását az a tény sem befolyásolhatja, hogy maga az intézmény ismeri el, hogy jogellenesen járt el.

72 Következésképpen a fent hivatkozott Autosalone Ispra dei Fratelli Rossi kontra Bizottság ügyben 2001. január 17-én hozott végzés állítólagos elferdítésére vonatkozó érvet is el kell utasítani mint megalapozatlant.

73 Az előbbiekben elmondottakból következően az első jogalapot mint megalapozatlant el kell utasítani.

A második jogalapról

– A felek érvei

74 Az Inalca és a Cremonini által hivatkozott második jogalap a megtámadott végzés indokolásának ellentmondásos és illogikus jellegén, továbbá a közösségi ítélkezési gyakorlat megsértésén alapul a jogi segítségnyújtás és tanácsadás címén felmerült költségekre, valamint a személyi kiadásokra vonatkozó keresetek elévülését illetően.

75 Az Inalca és a Cremonini azt rója fel az Elsőfokú Bíróságnak, hogy az megsértette a folyamatos jellegű károkra vonatkozó, a megtámadott végzés 56. és 57. pontjában kimondott általános elvet azáltal, hogy ezen végzés 71. és 72. pontjában azt állapította meg, hogy a kérdéses károknak nincs ilyen folyamatos jellege. Az Elsőfokú Bíróság ítélete ellentmondásos, amennyiben ez a bíróság maga is elismeri, hogy a kérdéses károkat nem lehetett véglegesen számszerűsíteni a kérdéses eljárások megindulásakor. Az Inalca és a Cremonini az Elsőfokú Bíróság költségek megállapítására vonatkozó ítélkezési gyakorlatára hivatkozik, amely ezen költségek összegét a ráfordított munkaórák száma alapján határozza meg, és elismeri ezáltal, hogy a jogi tanácsadás nyújtása nem azonnali jellegű.

76 A Bizottság szerint a második jogalap megalapozatlan. Egyrészt az Incala és a Cremonini összetévesztik az állítólagos kár végleges számszerűsítését az utóbbi folyamatos jellegének vizsgálatával. Másrészt helytelen a költségek megállapítására vonatkozó ítélkezési gyakorlatra történő hivatkozás.

– A Bíróság álláspontja

77 A károk folyamatos jellegét illetően az Elsőfokú Bíróság a megtámadott végzés 56. pontjában emlékeztetett arra, hogy ha a károkozás nem azonnal valósult meg, hanem egy meghatározott időszak során folytatódott, akkor a kártérítés iránti jog az egymást követő időszakokra vonatkozik.

78 A megtámadott végzés 71. pontjában az Elsőfokú Bíróság megállapította, hogy a jelen esetben a jogi segítségnyújtás és tanácsadás költségeiből, valamint a személyi kiadásokból álló károk azonnali jellegűek, amennyiben azok ténylegesen bekövetkeztek az egyes szóban forgó nemzeti eljárások megindulásának időpontjában.

79 Az Elsőfokú Bíróság a megtámadott végzés 72. pontjában ehhez hozzátette, hogy noha az állítólagos károkat a nemzeti eljárások megindulásakor nem lehetett véglegesen számszerűsíteni, azok bizonyosan ezen eljárások megindulása miatt következtek be.

80 Márpedig, az Inalca és a Cremonini állításaival ellentétben valamely kár azon tény miatt tekinthető folyamatos jellegűnek, hogy az összege emelkedik az eltelt napok számának arányában (a fent hivatkozott Holcim (Deutschland) kontra Bizottság ügyben 2007. április 19-én hozott ítélet 35. pontja).

81 Következésképpen az Elsőfokú Bíróság az indokolás ellentmondásossága nélkül állapította meg, hogy az állítólagos károknak, amelyek a jogi segítségnyújtás és tanácsadás címén viselt költségekből, valamint a szóban forgó ügyiratok kezelése során felmerült személyi kiadásokból álltak, nem volt folyamatos kár jellegük. Ugyanis, noha a kérdéses károk még nem rögzültek véglegesen az egyes nemzeti eljárások megindulásának időpontjában, meg kell állapítani, hogy azok összege nem az eltelt napok számával, hanem a megindult különböző bírósági eljárásokkal arányosan emelkedett.

82 Ebben az összefüggésben ugyancsak el kell utasítani az Inalca és a Cremonini által a költségek megállapítása tárgyában alkalmazandó ítélkezési gyakorlatra történő hivatkozást. Ugyanis önmagában az a tény, hogy a költségek összegét a ráfordított órák száma alapján határozták meg, nem befolyásolhatja a jogi tanácsadás nyújtásából álló kár jellegét.

83 A fentiekből következően a második jogalapot mint megalapozatlant el kell utasítani.

A harmadik jogalapról

– A felek érvei

84 Az Inalca és a Cremonini által felhozott harmadik jogalap az előterjesztett érvek elferdítésén és – az elmaradt haszon formájában elszenvedett kár megtérítése iránti kérelmet illetően – az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 44. cikke 1. §-a c) pontjának megsértésén alapul.

85 Az Inalca és a Cremonini úgy véli, hogy az Elsőfokú Bíróság a megtámadott végzés 74. pontjában tévesen állapította meg a pontosság hiányát a kezesi szerződések megkötésével kapcsolatos díjak, és a jogi segítségnyújtás és tanácsadás költségei megfizetése folytán a pénzügyi lehetőségei csökkenése miatt elmaradt haszon formájában elszenvedett kár megtérítése iránti kérelem vonatkozásában.

86 Az Inalca és a Cremonini, emlékeztetve az elsőfokú eljárásbeli keresetlevelében előadott fejtegetésre, azt állítja, hogy nem szorítkozott arra az általános állításra, hogy az elvesztett összegeket biztosíték fizetését igénylő pályázatokon való részvételre is fel lehetett volna használni, hanem az Elsőfokú Bíróság elé terjesztett különböző bizonyítékokat. Az Inalca és a Cremonini azt az ítélkezési gyakorlatot veszi alapul, amely szerint a bíróság statisztikai átlagértékeken alapuló becslésekre szorítkozhat, amennyiben nehéz, sőt egyenesen lehetetlen a felperes számára az általa feltételezetten elszenvedett kár pontos számszerűsítése (a C-104/89. és C-37/90. sz., Mulder és társai kontra Tanács és Bizottság egyesített ügyekben 2000. január 27-én hozott ítélet [EBHT 2000., I-203. o.] 63–65. pontja).

87 A Bizottság úgy véli, hogy a harmadik jogalap megalapozatlan. Az Inalca és a Cremonini ugyanis nem fejtette ki részletesen, hogy milyen pályázatokból zárták ki őket, és a kezesi szerződések megkötése hogyan okozhatta az ezen pályázatokból történő kizárásukat. Ezenkívül nincs relevanciája a fent hivatkozott Mulder és társai kontra Tanács és Bizottság egyesített ügyekben hozott ítéletre való hivatkozásnak.

– A Bíróság álláspontja

88 Emlékeztetni kell arra, hogy az Elsőfokú Bíróság a megtámadott végzés 74. pontjában elemezte a kezesi biztosítások megkötésével kapcsolatos díjak, a jogi segítségnyújtás és tanácsadás költségei, valamint a személyi kiadások megfizetése folytán a pénzügyi lehetőségei csökkenése miatt elmaradt haszon formájában állítólagosan elszenvedett kár megtérítése iránti kérelmet. Mivel az Inalca és a Cremonini arra az általános állításra szorítkozott, hogy az ily módon elvesztett összegeket biztosíték fizetését igénylő pályázatokon való részvételre is fel lehetett volna használni, az Elsőfokú Bíróság azt állapította meg, hogy a kérelem absztrakt jellegű, és azt az eljárási szabályzata 44. cikke 1. §-ának c) pontja alapján elutasította mint elfogadhatatlant.

89 Amennyiben a jelen jogalapból az tűnik ki, hogy az az elmaradt haszon formájában elszenvedett állítólagos kárral kapcsolatban első fokon már előterjesztett érvek egyszerű átfogalmazásának minősül, meg kell állapítani, hogy az Inalca és a Cremonini valójában az Elsőfokú Bíróság erre vonatkozó értékelését kívánja vitatni.

90 Márpedig az állandó ítélkezési gyakorlatból az következik, hogy az Elsőfokú Bíróságnak csak a tények megállapítására van hatásköre – kivéve azt az esetet, amikor a hozzá benyújtott iratokból megállapításainak tárgyi pontatlansága következne –, valamint e tények értékelésére. A tények értékelése tehát – amennyiben az eléje terjesztett bizonyítékokat az Elsőfokú Bíróság nem ferdítette el – nem minősül jogkérdésnek, amelyet, mint ilyet, a Bíróságnak kellene felülvizsgálnia (lásd, többek között, a C-289/11. P. sz., Legris Industries kontra Bizottság ügyben 2012. május 3-án hozott ítélet 51. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

91 A jelen esetben az Inalca és a Cremonini az állításait nem az Elsőfokú Bíróság tényekre vonatkozó megállapításainak tárgyi pontatlanságára, és nem is az elé terjesztett bizonyítékok elferdítésére alapozza. Épp ellenkezőleg, az Inalca és a Cremonini az ezen bizonyítékoknak az Elsőfokú Bíróság általi értékelését, és az utóbbi által annak megállapítása kapcsán kifejtett érveket kifogásolja, hogy nem volt kellően pontos az elmaradt haszon formájában állítólagosan elszenvedett kár megtérítése iránti kérelem.

92 Ebben a tekintetben nincs relevanciája az Inalca és a Cremonini által felidézett, fent hivatkozott Mulder és társai kontra Tanács és Bizottság egyesített ügyekben hozott ítéletnek, amennyiben a hivatkozott pontok egyáltalán nem a felpereseket terhelő, az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 44. cikke 1. §-a c) pontjának megfelelő, a kár pontos terjedelmének meghatározására és az igényelt kártérítés összegének számszerűsítésével kapcsolatos kötelezettségre utalnak, hanem azok az elmaradt haszon számítási módját szabályozó elvekre, és különösen arra az esetre vonatkoznak, amikor feltételezett jövedelemről vagy alternatív jövedelemről van szó.

93 A fentiekből következően harmadik jogalapot mint részben elfogadhatatlant és részben megalapozatlant el kell utasítani.

Az ötödik jogalapról

– A felek érvei

94 Az Inalca és a Cremonini által felhozott ötödik jogalap, amelyet előbb kell megvizsgálni, az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 44. cikke 1. §-a c) pontjának megsértésén, a nem vagyoni kárra vonatkozó ítélkezési gyakorlat megsértésén és az indokolás nyilvánvalóan illogikus jellegén alapul.

95 Az Inalca és a Cremonini úgy érvel, hogy az Elsőfokú Bíróság a megtámadott végzés 79. pontjában tévesen állapította meg azt, hogy a nem vagyoni kár megtérítése iránti kérelem nem pontos. Egyrészt ugyanis a keresetlevél tartalmazta az összes szükséges bizonyítékot. Másrészt, tekintettel a nem vagyoni kár jellegére – amely kárt a meghatározásánál fogva lehetetlen számszerűsíteni – az Inalca és a Cremonini az Elsőfokú Bíróság méltányos értékelésére hagyatkozott. Az Elsőfokú Bíróság e kérelem elutasításával megsértette a tárgyban alkalmazandó ítélkezési gyakorlatot (lásd az Elsőfokú Bíróság T-203/96. sz., Embassy Limousines & Services kontra Parlament ügyben 1998. december 17-én hozott ítéletének [EBHT 1998., II-4239. o.] 108. pontját).

96 Ezenkívül további téves jogalkalmazásnak minősül a megtámadott végzés 79. pontjában szereplő utalás az e végzés 69. pontjában hivatkozott ítélkezési gyakorlatra. Ugyanis az ezekben az ügyekben a vagyoni károkra vonatkozóan kifejtett elvek nem helyezhetők át a jelen kérdésre, amely kizárólag a nem vagyoni károk megtérítésére vonatkozik.

97 A Bizottság emlékeztet arra, hogy a nem vagyoni kár megtérítése iránti kérelmet nemcsak az elévülés miatt nyilvánították elfogadhatatlannak, hanem amiatt is, hogy az nem felelt meg az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 44. cikke 1. §-a c) pontjában megfogalmazott követelményeknek. Ennélfogva az ötödik jogalap megalapozatlan.

– A Bíróság álláspontja

98 Emlékeztetni kell arra, hogy az Inalcának és a Cremonininek a közigazgatási, polgári és büntetőeljárásokban való részvétele miatt a kereskedelmi hírnevét ért sérelemben megnyilvánuló nem vagyoni kárát illetően az Elsőfokú Bíróság a megtámadott végzés 77. pontjában megállapította, hogy ez a kár ezen eljárásoknak az 1999-es és 2000-es években történt megindulásakor következett be, következésképpen az arra vonatkozó keresetindítási jog már elévült.

99 Az Elsőfokú Bíróság tehát elutasította az Inalca és a Cremonini azon érvét, amely szerint ez a kár a Tribunale civile di Roma 2005. évi ítéletének kihirdetéséig folyamatos jellegű volt. Az Elsőfokú Bíróság kifejtette, hogy, még ha el is fogadjuk, hogy az állítólagos kár eltartott eddig az időpontig, ez a kár már teljes mértékben bekövetkezett akkor, amikor 1999-ben és 2000-ben az Inalcát, a Cremoninit és a vezető tisztségviselőiket a fent említett eljárások alá vonták. Utalva azokra a jellemzőkre, amelyekkel valamely kárnak rendelkeznie kell ahhoz, hogy „folyamatos kárnak" minősüljön – amely jellemzők a megtámadott végzés 56. és 57. pontjából következnek –, az Elsőfokú Bíróság megállapította, hogy az állítólagos nem vagyoni kár nem minősül ilyen kárnak.

100 Az Elsőfokú Bíróság ezt azzal egészítette ki a megtámadott végzés 79. pontjában, hogy „ezenkívül a nem vagyoni kár megtérítése iránti kérelem semmiképpen sem kellően pontos, és azt az [Elsőfokú Bíróság] eljárási szabályzata 44. cikke 1. §-ának c) pontja alapján [...] mindenképpen elfogadhatatlannak kell nyilvánítani".

101 A fentiekből következik, hogy az állítólagos nem vagyoni kár megtérítése iránti kérelem Elsőfokú Bíróság általi elutasítása két különböző indokon alapul.

102 A keresetlevél absztrakt jellegére vonatkozó, az ötödik jogalap keretében megtámadott, második indokot illetően az Elsőfokú Bíróság helyesen és az ítélkezési gyakorlat megsértése nélkül emlékeztetett arra, hogy a keresetlevélnek tartalmaznia kell azokat a tényeket, amelyek lehetővé teszik az állítólagos kár azonosítását, és a természetének és terjedelmének értékelését.

103 Ebben a tekintetben mint teljesen megalapozatlant el kell utasítani az Inalca és a Cremonini azon érvét, amelyben azt állítja, hogy az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 44. cikke 1. §-ának megfelelően a keresetlevélre vonatkozó minimumkövetelmények csak a vagyoni károkra vonatkoznak, azok tehát nem alkalmazhatók nem vagyoni kár esetén. Ezt az érvet ugyanis egyáltalán nem alapozza meg olyan jogi bizonyíték, amely kétségbe vonhatná az Elsőfokú Bíróság által elfogadott megoldást.

104 Az Inalca és a Cremonini arra vonatkozó érvét illetően, hogy a nem vagyoni kárt lehetetlen számszerűsíteni, emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság ugyan elismerte, hogy bizonyos esetekben – többek között amikor nehéz a hivatkozott károk számszerűsítése – nem nélkülözhetetlen a kár mértékének keresetben történő pontos meghatározása, sem pedig a követelt kártérítés összegének számszerűsítése (lásd többek között a 90/78. sz., Granaria kontra Tanács és Bizottság ügyben 1979. március 28-án hozott ítéletet [EBHT 1979., 1081. o., 1090. o.], valamint a C-150/03. P. sz., Hectors kontra Parlament ügyben 2004. szeptember 23-án hozott ítélet [EBHT 2004., I-8691. o.] 62. pontját). Ugyanakkor az Inalca és a Cremonini nem bizonyította olyan különleges körülmények fennállását – és ezekre még csak nem is hivatkozott –, amely okot adott volna arra, hogy eltekintsen ezen kárnak a keresetlevélben való pontos meghatározásától.

105 Az előbbiekben elmondottakból következően az ötödik jogalapot mint megalapozatlant el kell utasítani.

A negyedik jogalapról

– A felek érvei

106 Az Inalca és a Cremonini által felhozott negyedik jogalap a közösségi ítélkezési gyakorlat megsértésén és az Elsőfokú Bíróság indokolásának nyilvánvalóan illogikus jellegén alapul, amennyiben az utóbbi azt állapította meg, hogy az Inalca és a Cremonini által elszenvedett nem vagyoni kár már 1999-ben és 2000-ben teljes egészében megvalósult, azt tehát nem lehet folyamatos kárnak tekinteni.

107 Az Inalca és a Cremonini úgy érvel, hogy az Elsőfokú Bíróság egyáltalán nem tulajdonít jelentőséget a nem vagyoni kár különleges jellemzőinek, és figyelmen kívül hagyja azt a tényt, hogy a nem vagyoni kár nem fejeződik be a felmerülése időpontjában, hanem az a kár elhárításának időpontjáig továbbra is

fennáll. Ebben a tekintetben az Inalca és a Cremonini többek között az Elsőfokú Bíróság T-48/05. sz., Franchet és Byk kontra Bizottság ügyben 2008. július 8-án hozott ítéletének (EBHT 2008., II-1585. o.) 400–411. pontjára, valamint a Közszolgálati Törvényszék F-23/05. sz., Giraudy kontra Bizottság ügyben 2007. május 2-án hozott ítéletének (EBHT-KSZ 2007., I-A-1-121. o. és II-A-1-657. o.) 203. pontjára hivatkozik.

108 Az Inalca és a Cremonini ehhez hozzáteszi, hogy további téves jogalkalmazásnak minősül a megtámadott végzés 78. pontjában szereplő utalás az e végzés 56. és 57. pontjában hivatkozott ítélkezési gyakorlatra. Ugyanis az ezekben az ügyekben a vagyoni károkra vonatkozóan kifejtett elvek nem helyezhetők át a jelen kérdésre, amely a nem vagyoni károk folyamatos jellegére vonatkozik.

– A Bíróság álláspontja

109 Emlékeztetni kell arra, hogy – amint az a jelen ítélet 100. és 101. pontjából kitűnik – az állítólagos nem vagyoni kár megtérítése iránti kérelem Elsőfokú Bíróság általi elutasítása két különböző indokon alapul.

110 A negyedik jogalapra vonatkozó érveket illetően elegendő azt megállapítani, hogy azok az első indok ellen irányulnak, amelynek alapján – az arra vonatkozó keresetindítási jog elévülése miatt – az Elsőfokú Bíróság elutasította az állítólagos nem vagyoni kár megtérítése iránti kérelmet.

111 Ezeket az érveket még a megalapozottságuk feltételezése esetén is nyomban el kell utasítani, mivel azok nem alkalmasak az Elsőfokú Bíróság által a megtámadott végzés 79. pontjában levont azon következtetés kétségbevonására, amely alapján az Elsőfokú Bíróság az eljárási szabályzata 44. cikke 1. §-ának c) pontja értelmében elfogadhatatlannak nyilvánította a nem vagyoni kár megtérítése iránti kérelmet.

112 Következésképpen a negyedik jogalapot mint hatástalant el kell utasítani.

A hatodik jogalapról

– A felek érvei

113 Az Inalca és a Cremonini által felhozott hatodik jogalap a Bizottságnak felrótt károkozó magatartás és az állítólagos kár közötti okozati összefüggés feltételére vonatkozó téves jogalkalmazáson alapul, mivel az Elsőfokú Bíróság azt állapította meg, hogy nem áll fenn az okozati összefüggés.

114 Az Inalca és a Cremonini úgy érvel, hogy az Elsőfokú Bíróság nem vette figyelembe, hogy ők valójában csupán betartották a visszatéríttetést elrendelő 1999. január 15-i határozatokból eredő két alternatív kötelezettség egyikét. Az okozati összefüggés fennállását megerősíti az a körülmény, hogy miután megállapították, hogy a Bizottság kinnlevőségei nem állnak fenn, a nemzeti hatóságok azonnal felszabadították a biztosítékokat.

115 Ezenkívül az Inalca és a Cremonini cáfolja az Elsőfokú Bíróság által a megtámadott végzés 93. pontjában megfogalmazott csatlakozó érvet, amely szerint nem bizonyított, hogy az olasz hatóságok eljárása nem szakíthatta meg a felrótt magatartás és az állítólagos kár közötti okozati összefüggést.

116 A Bizottság úgy véli, hogy ez a jogalap teljesen megalapozatlan.

– A Bíróság álláspontja

117 Rá kell mutatni, hogy az Elsőfokú Bíróság a megtámadott végzés 88. pontjában emlékeztetett arra, hogy az állítólagos kárnak a felrótt magatartásból kellőképpen közvetlenül kell következnie, vagyis ez utóbbinak a kár meghatározó okának kell minősülnie.

118 Az Elsőfokú Bíróság a megtámadott végzés 91. pontjában arra is emlékeztetett, hogy amennyiben a bírság fizetésére kötelező határozatot – az e határozattal szemben benyújtott keresetről való döntéshozatalig –kiegészíti az említett bírság és a késedelmi kamatok megfizetésének garantálására szolgáló biztosíték nyújtására vonatkozó jogosultsággal, a biztosíték költségeiből álló kár nem az említett határozatból következik, hanem az érintett arra vonatkozó saját választásából, hogy inkább biztosítékot nyújt, mint hogy azonnal teljesítené a visszatérítési kötelezettségét.

119 Az Elsőfokú Bíróság a megtámadott végzés 92. pontjában megállapította, hogy a jelen esetben a visszatéríttetést elrendelő 1999. január 15-i határozatok egyáltalán nem tartalmaztak biztosíték nyújtására vonatkozó kötelezettséget, hanem ezt a döntést az Inalca és a Cremonini szabad értékelésére bízták. Az említett Elsőfokú Bíróság ehhez hozzátette, valamint arra a főtanácsnok is rámutatott az indítványának 72. pontjában, hogy ha az Inalca és a Cremonini az exporttámogatások azonnali visszafizetése mellett döntött volna, elkerülhette volna az említett biztosítások megkötésével kapcsolatos költségek megfizetését.

120 Következésképpen, az Elsőfokú Bíróság a megtámadott végzés 93. pontjában helytállóan következtethetett arra, hogy még ha feltételezzük is, hogy az olasz hatóságok eljárása nem szakíthatta meg a Bizottságnak felrótt magatartás és az állítólagos kár közötti okozati összefüggést, e magatartás és az említett kár között egyáltalán nincs közvetlen okozati összefüggés.

121 Az Elsőfokú Bíróság következtetését nem vonhatja kétségbe sem az Inalca és a Cremonini annak alátámasztására irányuló érve, hogy ők valójában csak a visszatéríttetést elrendelő 1999. január 15-i határozatokban előírt két alternatív kötelezettség egyikének betartására szorítkoztak, sem pedig az a tény, hogy a biztosítékokat azonnal felszabadították, amikor megállapították, hogy a kinnlevőségek nem állnak fenn.

122 A megtámadott végzés 93. pontjával szemben irányuló érvet illetően meg kell állapítani, hogy az Elsőfokú Bíróság által ebben a pontban megfogalmazott érvelés abból az előfeltevésből indul ki, amely szerint az olasz hatóságok eljárása nem szakíthatta meg a Bizottságnak felrótt magatartás és az állítólagos kár közötti okozati összefüggést.

123 Ebben a tekintetben nem sok jelentőséggel bír, hogy ezt az előfeltevést megalapozottnak kell-e tekinteni, amint azt az Inalca és a Cremonini a jelen jogalap keretében javasolja, vagy megalapozatlannak, amint azt az Elsőfokú Bíróság megállapította. Ugyanis az ezen előfeltevésre vonatkozó összes érvet hatástalannak kell minősíteni, mivel mindenképpen azt a következtetést kell levonni, hogy az UCLAF 1998. július 6-i levele és a kezesi biztosításokra vonatkozó költségek megfizetése között nem áll fenn okozati összefüggés.

124 A hatodik jogalapot tehát mint részben elfogadhatatlant és részben megalapozatlant el kell utasítani.

A hetedik jogalapról

– A felek érvei

125 A fellebbezés hetedik és utolsó jogalapjával az Inalca és a Cremonini azt kéri, hogy a Bíróság semmisítse meg a megtámadott végzést, mivel az Elsőfokú Bíróság megsértette az eljárás ésszerű időtartamának elvét. Ugyanis nemcsak hogy több mint három évig tartott az elsőfokú eljárás, hanem ezenfelül az Elsőfokú Bíróság a kereset elfogadhatóságának kérdéséről való határozathozatalra szorítkozott.

126 Az Inalca és a Cremonini elsődlegesen azt állítja, hogy a jelen fellebbezés ténybeli és eljárási körülményeire tekintettel nincs szükség annak bizonyítására, hogy az eljárás elhúzódása hatással volt a jogvita kimenetelére. Másodlagosan úgy vélik, először is, hogy a megtámadott végzés számos téves jogalkalmazást tartalmaz. Ehhez hozzáteszik továbbá, hogy szerintük az Elsőfokú Bíróság számára kényelmetlen volt, hogy pusztán a kereset elfogadhatóságáról való döntéshez is több mint három évre volt szüksége, így kötelességének érezte, hogy a jogvita érdeméről is határozzon, lemondva ezáltal olyan jelentős eljárásjogi eszközökről, amelyek lehetővé tették volna számára, hogy téves jogalkalmazástól mentes jogi következtetéseket vonjon le. Végül, az Inalca és a Cremonini fenntartja azt a jogot, hogy az Elsőfokú Bíróság előtt indított eljárás elhúzódása miatt elszenvedett kárra tekintettel kártérítési keresetet terjesszen elő.

127 A Bizottság szerint ezt a jogalapot is el kell utasítani. A Bizottság ehhez hozzáteszi, hogy az Elsőfokú Bíróság előtti eljárás elhúzódásával okozott kár megtérítése iránti esetleges keresetre történő hivatkozás azt erősíti meg, hogy az ilyen kereset nem áll kapcsolatban a jelen fellebbezéssel.

– A Bíróság álláspontja

128 Emlékeztetni kell arra, hogy bármiféle olyan bizonyíték hiányában, amely arra utal, hogy az eljárás időtartama hatással lett volna a jogvita kimenetelére, az arra vonatkozó jogalap, hogy az Elsőfokú Bíróság előtt zajló eljárás nem volt összhangban az ésszerű határidő betartásának követelményével, főszabály szerint nem vezet az Elsőfokú Bíróság által hozott határozat hatályon kívül helyezéséhez (lásd ebben az értelemben a fent hivatkozott FIAMM és társai kontra Tanács és Bizottság egyesített ügyekben hozott ítélet 203. pontját).

129 Az Inalca és a Cremonini által hivatkozott bizonyítékokat illetően meg kell állapítani, hogy a megtámadott végzés egyáltalán nem tartalmaz téves jogalkalmazást, és a különböző eljárásjogi eszközök semmilyen hatással nem lettek volna az Elsőfokú Bíróság által elfogadott megoldásra.

130 Mindenesetre, amint arra a főtanácsnok az indítványa 79. pontjában rámutatott, és amely magának az Inalcának és a Cremonininek az álláspontja volt, az ésszerű ítélethozatali határidő Elsőfokú Bíróság általi be nem tartása miatt, annak bizonyítottsága esetén kártérítést lehet kérni az Unióval szemben az EUMSZ 268. cikk és az EUMSZ 340. cikk második bekezdése együttes rendelkezései alapján benyújtott kereset keretében.

131 A hetedik és utolsó jogalapot ennélfogva el kell utasítani mint megalapozatlant.

132 Mivel az Inalca és a Cremonini által hivatkozott egyik jogalapot sem lehet elfogadni, a fellebbezést teljes egészében el kell utasítani.

A költségekről

133 Az eljárási szabályzat 184. cikkének (2) bekezdése értelmében, ha a fellebbezés megalapozatlan, a Bíróság határoz a költségekről. Az eljárási szabályzat 138. cikkének (1) bekezdése értelmében – amely e szabályzat 184. cikkének (1) bekezdése és 190. cikkének (1) bekezdése szerint a fellebbezési eljárásban is alkalmazandó – a Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Az Inalcát és a Cremoninit, mivel pervesztesek lettek, a Bizottság kérelmének megfelelően kötelezni kell az a fellebbezéssel kapcsolatban felmerült költségek viselésére. A Bizottságot, mivel a csatlakozó fellebbezés keretében előterjesztett jogalapja tekintetében pervesztes lett, az Inalca és a Cremonini kérelmének megfelelően kötelezni kell ezen csatlakozó fellebbezéssel kapcsolatban felmerült költségek viselésére.

A fenti indokok alapján a Bíróság (első tanács) a következőképpen határozott:

1) A Bíróság a fellebbezést és a csatlakozó fellebbezést elutasítja.

2) A Bíróság az Inalca SpA – Industria Alimentari Carnit és az Cremonini SpA-t kötelezi a fellebbezéssel kapcsolatban felmerült költségek viselésére.

3) A Bíróság az Európai Közösségek Bizottságát kötelezi a csatlakozó fellebbezéssel kapcsolatban felmerült költségek viselésére.

Aláírások